

Autor: Cologero

Ve svém díle *Il mito del sangue* (Mýtus krve) věnuje Julius Evola jednu důležitou kapitolu teoriím Hermana Wirtha. Konkrétně se zajímá o Wirthovu tezi o polárním, či chcete-li hyperborejském původu nordické rasy, jíž byl on sám příznivě nakloněn. Svou disputaci zahajuje citátem Oswalda Menghina, rektora vídeňské univerzity: „*Zkoumání prehistorie je, či přesněji řečeno by mělo být, jádrem duchovní bitvy naší doby. Nemyslím si, že se mýlím ve svém odhadu, že se věda o prehistorii stane vůdčí disciplínou budoucích generací.*“

Naneštěstí se dnes radám profesora Menghina nedopřává příliš sluchu. Existuje pro to několik důvodů. Primárním důvodem je fakt, že jen velmi málo lidí si je vůbec vědomých, že probíhá nějaká duchovní bitva, navíc snad ještě méně z nich chápe, co se onou duchovní bitvou vůbec zamýšlí. Dále zde máme problém metodologie. Převažujícím názorem je ten, že jediným možným přístupem je užití vědeckých metod. Tyto metody sice zřejmě mohou vést k získání pár informací, avšak nenabízejí (a ani nikdy nemohou) náhled do nejvnitřnější podstaty či ducha prehistorie. Takový přístup by se tedy v rámci duchovní bitvy ukázal nepoužitelným.

Finálně se zde setkáváme s otázkou pragmatismu. Vzhledem k důrazu kladenému na falešnou doktrínu evoluce jen málokdo vidí nějaký smysl být v pouhém nahlédnutí do prehistorické minulosti s účelem lepšího pochopení současnosti. Z tohoto úhlu pohledu se jediné budoucnost jeví jako smysluplná, zatímco minulost má být překonána nebo zapomenuta.

V této době ještě Evola nacházel důvody pro optimismus, když píše:

„V posledních letech, v mnoha kruzích, došlo k významnému impulsu po návratu k počátkům. Počátky se zde zjevují ve zvláštním, duchovním světle. Bude prokázáno, že v prapůvodních dobách, významy a symboly přežívaly v čistém stavu, a poté byly ztraceny, zatemněny anebo změněny. Prehistorický výzkum, pozvednutý z úrovně neživotného vědecko-archeologického nebo antropologického pozitivismu na úroveň duchovní syntézy, tedy slibuje otevřít nové horizonty pro skutečnou historii civilizace.“

Tomuto impulsu očividně došel dech. Namísto otevírání nových horizontů tu máme tři hlavní teorie o podstatě člověka, které limitují šíři našeho poznání o sobě samých. Jako první zde můžeme zmínit pohled biologický, podle něhož je člověk jakýmsi genetickým omylem, vytvořeným podle „zvířecího vzoru“, a nordická rasa pochází z Afriky. Jedinec není již nadále považován za duchovní bytost se svou vlastní Vůlí, nýbrž výslednicí rozličných elektrochemických procesů v mozku. Další teorií je návrat k polyteismu. Nejprve je v této souvislosti nutno poznamenat, že účelem studia prehistorie není návrat k formám minulosti, neboť ty nejsou nikoli náhodou doménou uplynulých časů. Zadruhé, jak zmiňuje Guénon, polyteismus je známka dekadence a veškerá opravdová původní tradice byla proto nutně monoteistická.

A samozřejmě nejhorším náhledem je negativistické ukňourané chvástání Alaina de Benoista, jenž nevidí nic jiného než dekadenci a nákazu, a to nikoli pouze ve vztahu k současnému stavu západního člověka, nýbrž i ve vztahu k minulosti. Namísto rozeznání prapůvodní jednoty přichází s **ideou plurality** rozličných navzájem nepřibuzných národů a myšlenek. Porovnejte to například s velikou a inspirující vizí Donoso Cortése, prezentovanou v článku **O rozkvětu evropské civilizace**, jež sjednocuje nejskvělejší civilizace Západu a promítá je do současnosti. Není divu, že Evola měl o Cortésovi tak vysoké mínění.

Článek **The Science of Prehistory** vyšel na stránkách Gornahoor dne 28. června 2010.